

Áldozatkirálynő

Ayhan Gökhan

„mindenkit gyaláznak,”

Cigány népdal
(Bari Károly gyűjtése)

„Minden új életre ébredt, s a minden közt magam is valék.”

Táncsics Mihály

Szereplők:

Áldozatkirálynő

János

Ápoló

Negyven év körüli nő tolókocsiban, huszonéves fiú szabadon. A többi tetszőleges.

Áldozatkirálynő:

Hang a hangomon. Hangomon hang. Siess, húzd le rólam, rajtam ne hagyd, megláthatja rajtam.

(szünet)

János:

Hangja nincs, a hang megható maradéka meghalt, a hang megható maradéka nincs.

Áldozatkirálynő:

Ahányszor főztem, nem nevettem. Eltartottam magamtól a nevetést, elrontottam magamban a nevetésem.

(szünet)

János:

Jött a Varjúkirály, honnan ne jött volna! Mindenhol szárnyak, csőrében rigószárny, fekete hónaljából hullt ki a mese, figyelj, testvér, figyelj!

Áll a cigány a mezőn.

Áll elé a csendőr, kérdezi durván:

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a mezőn.

Még szemtelenkedsz, te!

A csendőr tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut börtönbe a cigány.

Megy este és megy reggel.

Áll a börtönben a cigány.

Áll elé a börtönőr, nézi a rácsokon át.

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a cellában. – Mondja a cella közepén álló cigány.

Még szemtelenkedsz, te!

A börtönőr kinyitja a zárat, tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut sötétzárkába a cigány.

Megy este és megy reggel.

Áll a sötétzárkában a cigány.

Áll elé az ügyeletes foglár, nem lát semmit, tudja, a cigány bent van, kérdezi durván:

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a sötétzárkában. – Mondja a sötétzárka közepén álló cigány.

Még szemtelenkedsz, te!

Az ügyeletes foglár nyitja a sötétzárkát, tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut illatos akasztófára a cigány.

Áll elé az Úrjézus, kérdezi szelíden:

Mit csinálsz, te cigány?

Állok nyakammal az akasztófakötélen. – Mondja az akasztófán lógó cigány.

Dehogy állsz te, szegény cigány! – Mondja az Úrjézus, és szabadítja ki súlyos nyakát a hurokból, ölében viszi szelíd lelkét a Mennybe. Himbál utána a kötél, tiszta üres, óbégat a csendőr, a börtönőr, majd az ügyeletes foglár. Egyszer aztán változik a himbálózó kötél igazságosztó-kígyóvá át, fojtja meg összeset azonnal, hever a holttest a földön mindhárom. Ocsmány lelkükért jön az Ördög, húzza lefelé a Pokolba.

Szám száradjon ínyemig, ha nem igaz!

(hosszú szünet)

János: *(Zsebéből papírt vesz elő)*

Tisztelt Bús Sándorné osztályvezető,

levelére a következőket válaszolom. Bodnár Andrásné született Páva Horváth Mária Budapest XV. Molnár Viktor utca 41. lakos a fenti címen 1987-ben nem lakott, mivel kezelés alatt állt. Jelenleg is szociális otthon lakója. Jelenleg is szociális otthon lakója. Jelenleg is szociális otthon lakója. *(Összetépi, majd megeszi a papírt).*

(szünet)

János:

A körülmények. A levelek. Hang üzent álmaimban nagynénjéről, és üzenet hangja volt a nagynénje álmaimban. Mese. Más többé nem lett is az üzenete, mint nem létező, megjelenített valóság. Mese. Nem csúszott át az ujjai közt rózsza, nem csúszott át a valóságtól hangos józanságvizsgálón, nem csúszta többé a normálist vissza. Ha hosszú idő után újra látnám, ha hosszú idő után újra meg kellene érintenem, nem menne, ha nem a nevetés, ha nem az arcon három centinél hosszabb nevetés alapján azonosítanám. Személyigazolvány – és útlevélszám helyett, és mennyire jobb lenne is, ha mostantól a nevetés lenne az azonosító jelem, össze nem téveszthető, hamisíthatlan üzenet. Mese.

(a következő szakaszt mintha idegesen mondanák)

Áldozatkirálynő:

Varjú elvisz.

János:

Tündér meghoz.

Áldozatkirálynő:

Varjú elvisz.

János:

Tündér meghoz.

Áldozatkirálynő:

Varjú elvisz.

János:

Tündér meghoz.

Áldozatkirálynő:

Csíp, csíp, tün-dér.

János:

Vak var-júcs-ka.

Áldozatkirálynő:

Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét.

János:

Nem ad-ha-tom o-da.

Áldozatkirálynő:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

János:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

Áldozatkirálynő:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

(szünet)

János:

András hónapja, kitüntetett. Hol volt, hol nem, egyszer száz szép Kinder tojás elegáns. Nem tudtam, a száz Kinder tojás méregtojás száz. Nem tudhattam, a száz Kinder tojásban magzatpóz heverész száz. Az élet már akkor nem volt játék, játékelet nem volt Kinder tojás játék. Kinder tojás száz mélyén magzatpózban heverő játék, száz magzatpóz, elegáns. Mint soha össze nem rakott Kinder játékok szomorúja, sírt nagynénje hasában az örök szomorúja. Játék sebe Kinder tojás száz.

Áldozatkirálynő:

Nyári napon történt, épp a piacról jöttem, általában a nyári napokon, mindig a piacról. A pakolástól fájt a karom, a gyerek ott volt velem, a virág ott volt minden szálíg a karomon. Én léptem be először az ajtón, utánam lépett be

másodiknak a gyerek az ajtón, a harmadik belépő volt az anyám. Ő zárta be az ajtót, ő csukta be a gyerek után, majd odasietett és megvert, rózsával vert az anyám. Írni-olvasni nem tudó anyám így beszélgetett, nem értett egy szót sem, egy darab szót sem, béketűrése minden darabja elveszett. Minden darab szemem szedett, minden darab szemem szedett, minden darab szemem szem.

(szünet)

János:

Hol-volt-férje, hol-nem-volt-férje már, András, második feleségétől hét gyereke már, mesebeli András Marit úgy verte meg, ahogy a Marikat nem szokás. A mesék Marija hercegnő vagy királylány, a valóság Marija nem ismert meg könnyen, a mesék Marija hercegnő vagy királylány, homályos égrész volt költözése, a mesék Marija hercegnő vagy királylány, hangom nem rakta őt észbe.

Áldozatkirálynő:

Munka után esti iskolába jártam, feszengtem az esti iskolában. A férjem nem engedett, jártam, a férjem megvert, jártam, elvégeztem a harmadik osztályt, kijártam a verést, András veregetett, jártam, tanultam a szabályt matematikából, sok költeményt, mint malom a pokolban, jártam, kinevetett az otthon, sörrel locsolt Húsvétig, szenteltessék meg a Te neved, jártam, anyám szerint ez jól van, a nő ne szóljon bele, ne üsse a hülye fejét bele, én belevertem a hülye fejem, szóltam bele, minek szóltam, Istenem, legyen meg a Te akaratod, felgyújtott cigánytelep utolsó csecsemőlábuujján köröm, esküszöm, jót akartam, legyen meg a jó, legyen a jó velem, elvégeztem a

harmadik osztályt, rosszul végeztem el az estiben, rosszul tettem a jót el, mert rosszat tett velem a jó, félreérthettem a szabályt matematikából, a hülye fejem.

(szünet)

János:

Megérint a hangom? Meghat a hangom? Felmentést ad a hangom? Hang gödrébe tették, helyezték, mentették. Nem ő tehet róla, azt mondja. Azért nem ő, azt mondja. A hang arcom megtagadja. Tettét, helyzetét, mentségét mondja, kivették, elhelyezték, felmentették. Nem lakik benne többé a részvét. A hang gödre kerek fehér. Nem lakik bennem többé a részvét. A hang gyökere kerek fehér. Részvét.

(szünet)

János:

Tolókocsiban tolták elém, nem ismert meg rögtön. Mondogatták a nevem, megismerje, összeemlékezze a nevem. A szoba közepén, tolóközi-trónon ült a nagynénje, nem ismerte meg a nevem. Tartott néhány percig, figyelte az arcom, a szemem, kezén feküdt a kezem, beteg csigaház meggyalázott paron, a tolóközi-trón uralkodónője, szorongáson és fájdalomon hangtalan királynő. Nagynénje lassan értett mindent, nem volt hozzá mersze, sírása válaszolt, sírása mondott el mindent, szorongáson és fájdalomon hangtalan királynő, dadogott a szája, érthetetlen, sírása megértett, megértettem, legbeteg csigaház meggyaláz paron, tartotta a kezem, megértettem, tolóközi-trónon hangtalan királynő, a tiszta sírás nagykövete, nagynénje tisztán összeemlékezte a nevem.

(szünet)

Áldozatkirálynő:

1983-ban a védőnőtől a tableta, mint váratlan, csúszott a zsebembe, tegye el szépen, mondta. Eltettem szépen, mondtam. Tegye el, ne féljen. Eltettem szépen és nem féltem. A védőnő azt mondta, jó lesz, mint az esti iskola, a védőistennőtől kapott tableta jót tesz. El ne mondjam otthon, mondta, meg ne tudja.

János: *(Zsebéből papírt vesz elő)*

Gonosz hírek szerint a szocializmusban a védőnők jutalékot kaptak minden egyes cigány nő után, akiknél elérték, rendszeresen szedjenek fogamzásgátló tablettát; a magyaroknál éppen fordított volt a helyzet: gonosz hírek szerint a magyar népesség növekedése és a cigány népesség csökkentése volt az általános politikai akarat, az általános politikai akarat, az általános politikai akarat. *(Összetépi, majd megeszi a papírt).*

Áldozatkirálynő:

És hát meg nem tudta. Anyám mérges volt, mindig mérges volt anyám, sehol a gyerek, tiszta szégyen. Tiszta szégyent hoztam a családba, rózsáival ütögetett, egyik helyen rózsá, másik helyen tenyér. Összetörülköztem a fürdővizem, mondta, biztosan az esti fürdővizem törülköztem össze az utcán, mondta, magamra hoztam a bajt, szerencsém meghalt, felgyújtott cigánytelep legkisebb csecsemőlábujján köröm. Elpárolgott a szerencse, esti víz, hülye fejem elpárologtatta.

(szünet)

Áldozatkirálynő:

Megtörtént, ha kimondom, megtörtént. Ért-e veszteség, megért-e veszteség?
Nem látom magam a hangomtól, önmaga sértett hibáiból kigyógyult hangomtól. A hang félbevágott emésztőgödör elszabadult árnyéka embrió.

János:

Embrió.

Áldozatkirálynő:

Embrió.

János:

Embrió.

(szünet)

János:

Mikor volt ez, meg nem mondom, régebben, mint bármi, alig élt abban a régiségben cigány, mikor volt az, meg nem mondom, nem élt volna cigány.

A hetedik napon Úrjézus a világteremtés szélén megpihent. Ott ücsörgött, nézelődött, figyelt. Arra tévedt pedig egy csiga. Jókora ház, jókora kéz és jókora láb. Nem akármilyen csiga, világlegnagyobbika.

Mondja Úrjézusnak:

- Küldött Ördög, átkozlak meg!

Még ilyet ki hallott.

Úrjézus nem szólt semmit, csak a könnyei potyogtak, mint a mérges koporsószegek. Volt nagy szomorúságban Mennyjárta-országban Úrjézus.

Úrjézus teremtette giliszták arra kúsztak, négy gyönyörű földigiliszta, szájuk földes, arcuk is földes, szívük tiszta.

Szögekké átkozta őket a Mennynemjárta-országban a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott négy szög, bele az emberek gonosz és irigy világába, hogyha ideér az idő, Úrjézus keresztre feszítéséhez szegődjenek átkozott szögnek.

Úrjézus teremtette bagoly arra szállt, hosszúkás, kitárt szárnyú uhu.

Keresztfává átkozta őt a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott keresztfa, bele az emberek kegyetlen és szenvedő világába, hogyha ideér az idő, Úrjézus drága teste alá simuljon keresztnek. Bagoly sűrű tolla a keresztfa vékony erezete, ijesztő hangja a keresztfa sok apró repedése.

Úrjézus nem szólt semmit, könnyei potyogtak, mérgesen a hideg koporsószegek. Egyik koporsószeg eltalálta a csigát, másik koporsószeg eltalálta őt, nem különben a harmadik, negyedik, ahányadik.

Történt, ami történt.

Csiga háza eltűnt, keze-lába leesett, tapadt meztelen hasával száraz, Mennynemjárta-földhöz, mintha abból nőtt ki volna, tapadt lelke Mennynemhallott-földhöz, mintha egyszerre halt meg volna.

Ezóta meztelen csiga a meztelen csiga.

Egy régi vándorcigány meséje szól így, lábujja hegyén járjon a Mennye ország.

(hosszú szünet)

(a következő szakaszt mintha az eddiginél idegesebben mondanák)

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Csíp, csíp, tün-dér!

Áldozatkirálynő:

Vak var-júcs-ka!

János:

Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét!

Áldozatkirálynő:

Nem ad-ha-tom o-da!

János:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

Áldozatkirálynő:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

János:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

(szünet)

Megalázójelenet. Ápoló érkezik. Áldozatkirálynő tolokocsijával körkörös mozgást végez.

János:

Vigyázzon rátok szentséges anyafa, lábatok nyoma Gonoszvíz ne érje, szentséges anyafa lábatok nyoma.

Volt egyszer egy cigány. Szegény cigány, akármilyen történt, soha nem sírt. Tudomásul vegyétek, nem volt könnye. Amikor meghalt a tulajdon anyja, és fekete öltönyben állt a temetésén, és fekete öltönyben muzsikálta a szomorút a sok cigány a koporsó mellett, mindenki láthatta, sehol semmi könnye. A temetés után elzavarta az apja, kiabálta utána: te szívtelen!

Könnytelen volt csóró, még hogy szívtelen!

Ment, mendegélt, kerekedett-menedekelt a cigány. Elment a Nagysárkányhoz megtudni, amiért nincsen könnye, mit tegyen. Azt mondja neki a Nagysárkány:

Ott a Fájdalom-hegy, tetején a Kíntündér fehér palotája, húzd ki az egyik szempilláját és tedd a szemedbe be, az megment, ha elmosolyodsz, megesz a hétfejű mocsár, menj! – mondta volna a Nagysárkány, ha hozzá nem teszi:

Előtte át kell kelned a gádszógróf földjén, a Parasztok mezején, vigyázz, be ne húzzon maga közé a föld alatt élő csecsemőhulla, menj! – mondta volna, ha hozzá nem teszi:

Előtte még találkoznod kell egy törpével, aki a világ legkisebb faodvában lakik, gyökere a fának a Sátán lábkörme, lombja a fának a Szent Isten hajszála, de te egyikre se nézz, mert ha meglátod a lobkoronát, megöl az Isten, ha meglátod a gyökereket, elvisz az Ördög. A törpére figyelj, és úgy szólítsd meg, Óriásom, mert hiú, de jóságos törpe, ő mondja el, hol a Fájdalom-hegy, tetején a Kíntündér palotája, most már menj, siess tüstént!

Ahogy bírt, úgy sietett a cigány, ért el egy erdőt, sehol legkisebb fa, megannyi tűlevél karmolássza, visított tőle, sírni továbbra sem sírt, a Túhegy-erdő majdnem elpusztította, akarta akaratlan, a Sors nem engedte, a cigány életének nem itt a vége. Ahogyan bírt, úgy iramolt a cigány, ért el egy kertet, végtelen bűdös virág permetezett rá, facsarta az orrát, megráncolta arcán a bőrt, prüszkölt tőle, sírni továbbra sem sírt, a Rothadás-kert majdnem elpusztította, akarta akaratlan, a Sors nem engedte, a cigány életének nem itt a vége.

Ahogyan bírt, úgy taposott a cigány, ért el végre egy illatos mezőt, ott kilátta a világ legkisebb odúját, vigyázott jól, tekintete észre ne vegyen lobkoronát és gyökeret, megállt az odú közelében, és kiáltott egyet-még-kettőt:

Óriásom, Óriásom!

A törpe előbújt az odvából, mosolygott, mint frissen szedett gyümölcs, örült, mint a húsvéti kalács mazsolája, szemében a Túhegy-erdő zörgött és a Rothadás-kert virágai hajlongtak, ennyit mondott:

Tudom, miért jöttél, te cigány. Fordulj vissza, át a kerten és át az erdön, érsz hegyhez, a hegyen van két vakság, neked a baloldaliba kell bemenned, hosszantovább gyalogolnod a hegysötétben, ha kiérsz, szembetalálsz magad gyönyörű

rétes virágokkal, meg ne tévesszen, az a Halottak mezeje, azon túl a Fájdalom-hegy, a Kíntündér palotája a tetején.

Mélyen meghajolt a cigány, indult visszafelé. A Rothadás-kert virágainak bűdössége másodszor nem kímélte, leesett az orra. A Tűhegy-erdő halszállkás túlevele másodszor nem kímélte, meghalt az egyik szeme. Megtalálta a fájdalom, nem sokat ért, könnye sehol semmi. Elért a hegyhez, és a Sors rossza itt lépett közbe, a cigány összekeverte az irányt, és a jobb oldali vakon ment be. Lépdelt sokáig a hegyhomályban, míg ki nem ért belőle. Előtte gyönyörű virágok, széles-hosszú rét, tele gyerekekkel, játszottak, nevettek, integettek felé. Gondolta a cigány, feltámasztotta őket a szent Isten, mást nem is gondolt semmit. Átment a réten, ért el egy hegyig, azon állt egy fekete palota. Gondolta a cigány, a szomorúságtól befeketült a palota, mást nem is gondolt semmit. Belépett a palotába, kihúzta az ott álló tündér szeméből a szempillát, s megindult rögtön. Mielőtt még a gyerekréthez jutott volna, furcsa érzés hatalmába kerítette. Rázkódott a teste, rángatózott a lába és a karja, na nem a könnyek, a nevetés csinálta ezt vele. Hangosan nevetett, a gyerekrét lakói mind örültek vele, boldogság volt, nagyobbfajta.

Visszament a cigány a falujába, ahol javában tartott a gyászév, feketében a ház, a kert, a hangszerek a tokban. Hát mi történik, jön a házból ki a cigány apja, meglátja a fiát, amint közeledik az úton hozzá és nevet és nevet és nem hagyja abba, sokan kérik, könyörögnek, nem ér az semmit. Ül rajta a boldogság átka.

A cigány apjánál fejsze, hát fát hasított vele előbb, tesz, amit tesz, először a lábait vágja le a fiának, az nevet tovább, utána a kezeit, nevet tovább az, végül a mellkasába vág erősen. A cigány nevetésétől hangos az utca, végül a feje kerül a porba le, csattan bele, mint ünnepi taps, csattan bele, mint a megbolondult nevetés.

A halott cigány nevetésétől a mai napig hangos az utca, pedig már eltemették vagy negyven éve szegényt, pedig vagy negyven éve nem nevetett abban az utcában senki.

Tudható jól, a cigány a Boldogság-hegyen álló Örömtündér fekete palotájába ért, könnyek helyett beletette magába a nevetést.

Hiszitek, nem hiszitek, megtörtént!

(hosszú szünet)

Ápoló:

Nyugalom megy belénk, mi egyéb hivatást találna egy jól szervezett ápolói kar az egészségügy köztársaságában? Eltérő vélemény ritkán, havi egyszer, ha adódik, a többi ügy könnyen, a maga rendjén, túladagolás veszélye kizárt, előbb hal meg a beteg, minthogy a nyugalma túladagolja, túladagolt nyugalom halálbiztos kizárt. Lopást itt nem tilt hivatalos szabály, megegyezés dolga, a haszon felett őrködő Héphaisztosz stabil Olimposza vigyáz minden lépést. Ne feszélyezzen érzékenység súlya, nem azért van a hely, nem a jellemkárosító érzélem a steril filozófia. Az együttérzés a dolgokban járatlanok felesleges jótékonykodása, mi, az ápolói kar, az egészségügy leszálló ágán keletkezett mocsok emésztőgödre, mi, az ápolói kar, alapos ismereteket szereztünk arról, mire mehet a dolog. Ingyen felkínált nyugalom tagadóinak erőszaka váratlanul ér, kész, kicsúszik kezedből a dolog, kész, bekerülsz a kicsúszott dolgok karbantartójául megválasztott rendszer ujjai közé, kész, összeroppansz, elég egy figyelmetlenség, elég egy óvatlan, és kész, összeroppansz. Ártalmatlan szeretet a miénk, nincs durvasága, nincs követelése, barátságosan megengedő, mint bármely egészségügyi intézmény, teszem hozzá, nem ez. A verés képesség, nem adják ingyen, készség, nem kapod ingyen, nyomot hagy az ára, a betegek után fáj az izom a tenyeredben, a betegarc eszméletlen nyála, egy rosszul eltalált éber beteg után jön a fenyegető rokon, ügyvéd, bíróság, feljelent, kiabálja, semmit nem tehetsz, feljelent, bíróság, ügyvéd,

hallgatod fegyelmezett, közbe nem szól, nem védekez, az Olimposzról Hermész nem sietteti a megmentést, jó hír semmisítené meg hamarjában a sértést.

Szégyenjelenet. Ápoló Áldozatkirálynőt tolókcocsiból kiemel, majd végigfektet a földön. Itt az erőszak súlya most az erőszak súlya. Rituális mosdatás. Mint valamilyen ógörög szertartás, amibe keveredik valami rettenetesen illegális. Mintha Áldozatkirálynőt nem egyvalaki nézné, övé a bántó figyelem.

János:

Mintha egy kar állná körbe.

Áldozatkirálynő:

Körbeáll egy kar, egy félreértett.

János:

Félreért.

Áldozatkirálynő:

Félreértett.

János:

Félreért.

Áldozatkirálynő:

Félreértett.

János:

Vetkőzés, mozgás: belső intimitást megalázó forma.

Áldozatkirálynő:

Vetkőzés. Mozgás. Belső intimitás.

János:

Nem adhat felmentést?

Áldozatkirálynő:

Felment.

János:

Felmentést.

Áldozatkirálynő:

Felment.

János:

Felmentést.

(szünet)

Áldozatkirálynő:

A süteményes tálból nem vehettem, nem arra van, szólt rám.

János:

Nem arra van, rádszólt?

Áldozatkirálynő:

Rám.

János:

A süteményes tál.

Áldozatkirálynő:

Rám.

(szünet)

Áldozatkirálynő:

Erről én nem beszéltem.

János:

Erről te nem beszéltél?

Áldozatkirálynő:

Nem.

János:

Nem kaptál egészséges mennyiségben simogatást.

Áldozatkirálynő:

Érintést?

János:

Simogatást egészséges mennyiségben.

Áldozatkirálynő:

Érintést?

János:

Kaptál.

Áldozatkirálynő:

Simogatást?

János:

Verést.

Áldozatkirálynő:

Egészséges mennyiségben?

János:

Egészség...

(szünet)

János: *(Zsebéből papírt vesz elő)*

A betegség istene a megalázó istenségek sorából is kiemelkedett. A gyógyítás szentélye körül minden szál fű áldozatul esett a betegség istene terjesztette járvány haragjának. Szál fű nem maradt ép, ember nem maradt ép, a gyógyítás istene megakadályozandó a kártékony fejleményt: a méhszáj körüli hússal kívánta elérni, enyhüljön a betegség istenéből származó gyűlölet. Mint udvarias lakomán, kínálgatta szégyellt magáért szégyentelen magát. Ezen a módon gyógyszerár lángol pillanatok alatt, ahogy a betegség istenének hivatalos dühe, megejtő pillanatok alatt. Égő gyógyszerárból eredeztetett mérgező füstje a tisztánlátást akadályozta meg a gyógyítás istenének, aki a betegség istensége előtt megalázkodott: az öncsonkítás a betegség istenének is sok volt, az öncsonkítást nem tűri egy istenség. Megmérgezte a gyenge istent büntetésből, a méhét megtámadó járvány gyorsan elvégezte a rá váró munkát: belső szerv nem maradt épp, és épen nem maradt belső szerv. A betegség istenére váró feladat teljesült: a gyógyítás istenének szentélye körül szál fű nem kap érintést, emberi kultúra meg nem fogan, a betegség istene olajfa levelein tenyészik, haragja gyönyörű, mint ingerlékeny alváshiány. *(Összetépi, majd megeszi a papírt)*

(hosszú szünet)

(a következő szakaszt mintha az eddigieknél is idegesebben mondanák)

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Varjú elvisz!

Áldozatkirálynő:

Tündér meghoz!

János:

Csíp, csíp, tün-dér!

Áldozatkirálynő:

Vak var-júcs-ka!

János:

Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét!

Áldozatkirálynő:

Nem ad-ha-tom o-da!

János:

Tün-dér-ke ül raj-ta!

Áldozatkirálynő:

Megy a vá-gó-híd-ra!

János:

Megy a vá-gó-híd-ra!

Áldozatkirálynő:

Megy a vá-gó-híd-ra!

Vége

